

Jag förstog att han skulle börja slåss

Vi hade en vanlig lektion. Det var en kille i min parallellklass – vi hade lektioner ihop med parallellklassen ibland. Han var rätt stark av sig – han gick i brottning. Jag hade glasögon på mig den dagen. Han kom fram till mig och sade glasögonorm. Jag har ju aldrig sagt ifrån innan men helt plötsligt sade jag till honom: du har också haft glasögon – varför håller du på med mig? Då sade han: jag har inte haft sådana fula som du, du ser så ful ut med dem. Då sade jag: Har du sett dig själv i spegeln.

När skolan var slut så gick dem ut. De var på skolgården, de bara stod där. Jag tänkte ”de är väl där för att chilla”, så jag gick ut och gick min vanliga väg. Så sade han, samma kille något taskigt till mig. Jag kommer inte ihåg vad han sade, men jag sa ifrån. Han sade: ” varför håller du på med mig” och så sade jag samma tillbaks. Jag var nervös och tänkte, vad kommer att hända nu? Jag förstod att han skulle börja slåss. Han kom fram till mig och tog ett grepptag. Vi stod så ett bra tag, sen så fällde han mig. Han sparkade mig på höger sida av magen flera gånger. Och medan han sparkade mig sade han taskiga saker, typ ”du ska inte hålla på med mig, idiot”. Jag såg att det stod någon bredvid mig, så jag skrek ”hämta lärare, hämta lärare”! Men den personen bara stod där. Jag kände mig hopplös, att jag inte kunde göra något. Och ensam och utsatt och undrade, varför hjälper ingen mig? Var det för att jag inte var värd att hjälpa? Jag vet nu att de som står bredvid och inte säger något förmodligen också är rädda och inte vågar göra något. Men det är ändå inte okej att inte ingripa. I den stunden gjorde det väldigt ont, för jag ramlade ner på knäna och skrapade dem. Jag tappade andetaget när han slog mig på bröstet, så jag blev väldigt rädd. Och det gjorde väldigt ont när han slog mig. Jag var rädd att något skulle gå sönder i mig, typ revbenen. Sen gick de därifrån. Jag låg kvar på marken på skolgården ett tag. Sen gick jag upp sakta och försökte gå hem. Det gjorde ont i hela kroppen. Jag tänkte mest på varför de gjorde så mot mig. Det tog ett tag innan jag sade det till mina föräldrar. Men tillslut sade jag det till pappa – men jag berättade bara en del av historien. Jag tror att det fortfarande är så med utsatta, att man bara berättar en del av det, inte det värsta. Man vill ju inte att föräldrarna ska bli oroliga, föräldrarna har ju också ett hjärta. Och sen skäms man ju och tänker att det är ens eget fel. Jag trodde nog att de också skulle vara emot mig, för alla andra var ju det. Jag har dåligt samvete för att jag inte sade något. Jag vet att det tar på dem att jag inte har sagt något. Nu är de nog ledsna för det. Det får mig att känna mig jättedålig. Jag tänker att de inte har förtjänat detta – nu får de gå och bära detta. Jag känner skuld för det. Jag undrar vad de tänker om att ha ett barn som har varit utsatt? Jag ångrar att jag inte sade något. Men å andra sidan så vet jag att alla som är med om mobbing känner skam och skäms och att det är därför de inte berättar. Och det är bra att mina föräldrar vet nu.

Copyright: Arnela Kurbegovic

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Arnela med Poeter.se id #53228 innehar upphovsrätten